

Càncer

Sol

A voltes, en llevar-se, l'home sol
sent fred al cor, una dent que el mossesga
a causa de no haver sota el llengol,
durant la nit, un cos per a la brega.

I es mou feixuc, amb al recança oberta
d'abandonar un lligam que desconcix,
i mira el llit de nou i empal·lideix,
veient la companyia tan deserta.

Viu amb el pensament alatrencat,
com si tot l'univers mudés de ruta
i no trobés una esfera segura.

I va tot sol i sent nosa al coscat:
algú que en el flanc dret se li detura
fent-li present la seva vida cixura.

Fragments del laberint

EL POEMA

A Syra

La música

Tra-ll-ro-ló, ra-tà, tra-ri-ro-ló
Ton-ta-ta-tó, ti, to-ta-tó.

Tàntata, to-ta-tó.
Ti, to-te-tà, femí, suntà.

Tonte-tonté, tan-tó.
U-n-se-mi, abborà, sen-tó.

Minsi, minisi, abborà, fe-mí, abborà.
Iacatemisotà-iptatocmalacocó.

Ció, lacatemí, ipsutà.

Fingue, fingue, la-ca-te-mí, o-sí, o-dà.

Bam-ba-là, bam-ba-là. No-tecemi.

Inta, magdà, to-te-mi.

Inta. Inta magdà.

La-ca-ta-mo-re-sí, u-dà, xin-ta-pó.

que les bèsties flairen amb un desig minaire.

I emmudit -el cap nu- irremediament,
em donaré amb furor al gran desig de l'aire,
i em deixaré bressar com una lleu sement
que fecunda una flor -altiva o solitària.

IV

En els blaus i en els verds, a l'estiu, prop de l'aire,
fecundat per llavors que prodigava el vent,
aniré, sense nord, com una rel dansaire,
per la muntanya amunt, cercant el meu ponent.

Vegetal -o animal- i sens bri de ràg,
confós amb la natura ardent i solitària,
seré el pollen que duu el vent de la tardor,
quan la tempesta brunz i salga l'almàna.

V

Sense blaus, sense verds, perdut en mi mateix,
conqueriré l'altura que el sol llaura.

Sense fred, sense vent, madura d'un sol bleix,
l'antiga terra encara trepitja Minotaure.

un vel de terranyina.

TRIOLE D'ALTA FOLLA

A JOAN PERUCHO

M'enfilo dalé de tot de mi mateix
i miro:

i em veig més transparent
Jo no sabia, no, que el vent

poguéss tenir la meva cabelleria
i estar-ne tant content

Ara tota hora m'enquinera
i em llança, des de mi,
a cels, abismes, rutes sense fi.

No tinc temps d'estimar: no tinc el braç prou llarg

—Clara, Bàrbara, amigues—
per a poder-vos abastar,
per a arribar a la vida.

I, perquè ho sapiguen, aprenc a escriure en prosa
la rosa.

Beatus ille

Sortos qui sense seny ha travessat les mars

-5-

-4-

Teixeix, animeu endintre,
plor de l'amigüa.
La Melangia
per a cada fina,

ho suprem espectacle!

grans muntanyes nevades,
que s'alcen, ara,

I Veuré les altes

jo sóc emperador
mesura que
Els poemes són Grans i qui negarà? - en la
somi somiat.

jo mateix,
? L'emperador Uang-Po-Izur? No el conceixeu? Sóc

Els Grans Poemes de l'Emperador Iang-Po-Izur

L'alienat

POEMES DE L'ALQUIMISTA

Josep PALAU i FABRE

El front, la pedra, occeixen. -Resta el desig pregon.

En el desig del vent se'n va la vella falla.

la pedra la dirà com el meu front.
si la font ni la flor no troben la paraula,

-11-

-12-

-91-

-9-

-8-

i ha conegut el món de l'una banda a l'altra;
qui obrint el seu vent se n'anava a l'atzar,
que és el millor país dels cors sense mare.

Sortíós com un foll i en un rapie de vol
feia néixer els seus cants del fons de les entranyes;
qui estimava pels ulls com si no tingué cor
i es deixava estimar si tant li demanaven...

Sortíós com un deu s'ha embriagat d'amor
i d'un llit qualsevol ha somogut les aigües
i ha sentit el seu cos llevar-se com un sol
dels llençols de la nit espessos d'abraçades...

Sortíós com un rei donés els seus béns
se n'anava a captar, perdut i sense pàtria,
i tastava la vida en qualsevol indret,
collida pels camins, amb gust de rels amargues...

Qui no mar porcellós
s'acurava en el cant sobre la cresta blava
i a la gonya del vent ofegava la por
i sabia esbandir els odis amb rialles...

Qui ha començat mil llibres sense acabar-ne cap

deixaré el lliure vent banyar ma testa nua.
No pensaré en res, no parlaré per res,
mes l'amor inímit m'inundarà l'entranya.

I aniré lluny, ben lluny, de mi mateix després,
feliç, per la Natura -com amb una companya.

II

Pels vespres blaus i verds aniré pels contrets,
esgarinxant pels blats i pejanit l'herba fresca.
Sentiré palpitar la terra sota els peus
som si una dona nua s'oferta a ma destra.

Sens dir, ni pensar, ni enyorar-me de res,
l'ample vent m'omplirà els narus i l'entranya.
I aniré lluny, molt lluny: allí on és deltes
-tot sol, amb mi mateix- com amb una companya.

III

Pels vespres blaus de verd aniré al groc de l'aire
amb les cames ferides per espases de blat.
Sentiré sota els peus aquell ventre apagat

L'AVENTURA

SENSATION

Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue:
Réveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds,
Je laisserai le vent baigner ma tête nue!

Je ne parlerai pas, je ne penserai rien.
Mais l'amour infini me montera dans l'âme;
Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien,
Par la Nature -hereux comme avec une femme.

Rimbaud

L'aventura SENSACIÓ

I

Pels vespres blaus d'estiu aniré pels contrets,
picotejat pels blats, sollant l'herba menuda.
Somniós, sentiré la frescor sota els peus

i a tots dava la fi que el moment li dicitava
tot creient-se'n l'heroi, fins que n'estava fart
i els llençava al camí com la fruita passada...

Qui ha sabut disressar-se amb vestits virolats
i en cada nou vestit era un nou personatge,
tot fent dir que era un sant, un lladre o un malvat,
un profeta, un cacic o més coses estranyes...

Qui té la cabellera, com la sang, esbullada...

Qui amb la llum del seu braç feia les dones
blanques...

Qui era, en els seus furs, més gran que els reis de
França...

Arzuac

Comiat

Ja no sé escriure, ja no sé escriure més.
La tinta m'empastifa els dits, les venes...
—He deixat al paper tota la sang.

¿On podré dir, on podré deixar dir, on podré
insecure

la polpa del fruit d'or sinó en el fruit,
la tempesta en la sang sinó en la sang,

l'arbre i el vent sinó en el vent d'un arbre?
¿On podré dir la mort sinó en la meua mort,
morint-me?

La resta són paraules...

Res no sabré ja escriure de millor.

Massa a prop de la vida visc

Els mots se'm moren a dins

i jo visc en les coses.

¿Quan, Senyor,
estic despert, i quan sóc adormit?

¿Quan estic més

despert i quan més adormit? ¿No serà tot un son i,

despert i adormit, somni la

vida? ¿Despertaré algun dia d'aquest doble son i

viuré, lluny d'aquí, la

veritable vida, on la vetlla i el son siguin una
mentida?

No crec en tu,

Senyor, però si ets, no puc donar-te el millor de mi

si no és així: sinó

dient-te que no crec en tu. Quina forma d'amor

més estranya i més dural! Quin

mal em fa no poder dir-te: crec.

No crec en tu,

Senyor, però si ets, treu-me d'aquest cangany d'una

vegada; fes-me veure ben bé

la teua cara! No em vulguis mal pel meu amor

mesquí. Fes que sens fi, i sense

paraules, tot el meu ésser pugui dir-te: Ets.

i del besat em desbesés,

Jo em donaria a qui em volgués

com si ni jo me n'adonés:

com una almoina que se'm fes.

L'aprenent de poeta

Poeta-Narcís

Yers: sigues igual a mi.

Jo em veig en tu si em veus.

Som una o dues veus?

Quina, però, és de qui?

JO EM DONARIA A QUI EM VOLGUÉS

Jo em donaria a qui em volgués
com si ni jo me n'adonés

d'aquest donar-me: com si ho fes
un jo de mi que m'ignorés.

Jo em donaria a qui es donés
a canvi meu per sempre més:

que res de meu no me'n quedés
en el no meu que jo en rebés.

Jo em donaria per un bes,
per un de sol, prò que besés

-2-

-2-

-7-

Arzuac

Comiat

Ja no sé escriure, ja no sé escriure més.
La tinta m'empastifa els dits, les venes...
—He deixat al paper tota la sang.

¿On podré dir, on podré deixar dir, on podré
insecure

la polpa del fruit d'or sinó en el fruit,
la tempesta en la sang sinó en la sang,

l'arbre i el vent sinó en el vent d'un arbre?
¿On podré dir la mort sinó en la meua mort,
morint-me?

La resta són paraules...

Res no sabré ja escriure de millor.

Massa a prop de la vida visc

Els mots se'm moren a dins

i jo visc en les coses.

-15-

-10-

¿Quan, Senyor,

estic despert, i quan sóc adormit?

¿Quan estic més

despert i quan més adormit? ¿No serà tot un son i,

despert i adormit, somni la

vida? ¿Despertaré algun dia d'aquest doble son i

viuré, lluny d'aquí, la

veritable vida, on la vetlla i el son siguin una
mentida?

No crec en tu,

Senyor, però si ets, no puc donar-te el millor de mi

si no és així: sinó

dient-te que no crec en tu. Quina forma d'amor

més estranya i més dural! Quin

mal em fa no poder dir-te: crec.

No crec en tu,

Senyor, però si ets, treu-me d'aquest cangany d'una

vegada; fes-me veure ben bé

la teua cara! No em vulguis mal pel meu amor

mesquí. Fes que sens fi, i sense

paraules, tot el meu ésser pugui dir-te: Ets.

-14-

-11-

i del besat em desbesés,

Jo em donaria a qui em volgués

com si ni jo me n'adonés:

com una almoina que se'm fes.

-3-

-9-